

Od naivky k vítězství

Tomáš Vrbata

12.10. 2025

Kdysi jsem si myslel, že stačí najít „správný sbor“ a všechno si sedne. Dnes už vím, že vítězství nezačíná cedulí na dveřích, ale hlasem Krále v srdci. Tohle je můj příběh – od chvíle, kdy jsem chtěl skončit, až po nový začátek v Kristu, který mluví, zachraňuje a vede.

V roce 2008 jsem byl na konci svých sil. V hlavě jen tma a myšlenka: skoč z balkónu, všechno skončí.

Ale v tu chvíli přišel Ježíš. Ne v představě, ale jako živý Pán, který mluví. Zasáhl. Promluvil ke mně, a já poznal, že mě zachránil – nejen od smrti, ale pro život.

Od té chvíle jsem začal číst Bibli a hlad po Něm rostl. Chtěl jsem společenství, chtěl jsem patřit. A přitom jsem netušil, že i tohle si Bůh nechává pro sebe: On vede, On spojuje, On ukazuje, kam kdo patří (J 10:27; J 18:37).

Prošel jsem různými prostředími – od pravoslavných, přes křesťanské sbory, až po svobodný sbor. Jednoho dne, když jsem stál v kostele, přišla náhlá slepota. Všechno se zatmělo a já vyvrávoral ven, ani nevěděl jak. Až venku se mi zrak vrátil. Tehdy mi Pán jasně ukázal, že mě tam nevzal proto, abych soudil, ale abych viděl duchovní slepotu, která se umí tvářit zbožně, a přesto tlumí Jeho přítomnost.

Později jsem se dostal do charismatického prostředí – jazyky, modlitby, prorocké akce. A já, nadšený a plný očekávání, jsem si říkal: „To je ono! Tady všichni slyší Pánův hlas!“

Ale brzy jsem poznal, že i duchovní forma může běžet bez Ježíšova vedení. Když lidské nápady přerostou poslušností, začne se ztrácet Duch – a zůstane jen ruch. Zažil jsem i krásné období služby s americkým prorokem Joelem Staabem – mužem, který opravdu slyší Pána. Ale jazyková bariéra a lživé informace způsobily, že došlo k nepochopení. Pro mě to tehdy znamenalo víc než zklamání – šlo o bezpečí mé rodiny. Bylo to tvrdé. A přesto jsem cítil, že Bůh drží nit a vede.

Po odchodu z posledního sboru mi Duch jasně řekl:

„Nepatříš ceduli, patříš Mně.“

Přestal jsem shánět další „správný sbor“ a začal jsem se ptát Krále:

„Co je Tvoje Tělo, Pane? Existuje vůbec tady?“

Odpověděl mi pokojem a slovem:

„I Já jsem ve službě neměl, kde hlavu složit.“

A tehdy mi otevřel Písmo:

- Rodina je základ služby (Dt 6:6–7; Ef 5-6).
- Každý muž je kněz svého domu – ne póza, ale zodpovědnost vést k oltáři (1Pt 2:9).
- Církev dům od domu – chléb, modlitba, učení, očekávání Pána (Sk 2:42–47; Ř 16).

Napsal jsem článek o rodině a o tom, jak chápu Kristovo Tělo. Ozval se Andrej ze Slovenska. Z kontaktu vyrostlo přátelství a realita staronového modelu: domácí církev, která není uzavřeným klubem, ale živým Tělem Kristovým.

Scházíme se po domech, lámeme chléb, voláme Maranatha a slyšíme hlas Krále. A já vím: Tělo, které naslouchá, opravdu existuje.

Dnes jsem knězem své rodiny. Dita i děti jsou svobodní, mají doma klid a vedení. Nepiji, mám trpělivost, sebeovládání a učím se milovat nezištně. Už neúkoluji druhé tím, co mám sám dělat – učím se zodpovědnosti a službě. Vítězství není o instituci, ale o hlasu. Je to zůstat u Ježíše i tehdy, když cesta vede jinudy, než čeká většina. Je to chránit rodinu jako oltář, otevřít domov Bohu i lidem, ale s rozlišováním. Je to říct ne lidským tlakům, když mýjejí hlas Ducha. A hlavně – žít s očekáváním, protože Ženich přichází.

Moje naivita nebyla hřích – byla to startovní čára.
 Bůh ji proměnil v rozlišování.
 Ukázal mi, že proroctví bez poslušnosti je šum, sen bez charakteru je kouř, a společenství bez slyšení Ježíše je jen klub.
 Boží dítě není ten, kdo všechno ví, ale ten, kdo slyší a následuje.
 Dnes patříme do Jeho Těla – já, Dita i děti.
 Nemáme všechno vyřešené, ale víme, koho posloucháme.
 A když mluví On, jdeme.
 Povzbuzení pro tebe
 Nezačínej u cedule.
 Začni u hlasu.
 Ztiš se a zeptej se Pána:
 „Kde mě chceš mít, Pane? Komu mám sloužit? Jak mám vést svůj dům?“
 Otevři Písmo.
 Otevři domov.
 Otevři uši.
 Zbytek udělá Král.
 Maranatha.

Publikováno na [Facebooku](#).